

ΜΗ ΤΗΝ ΑΚΡΟΠΟΛΙΝ;

Ότε ἀνῆλθον εἰς τὸν σεπτὸν Λόφον τῆς Ἀκροπόλεως περὶ τὴν δαίτην τῆς παρελθούσης Τρίτης διὰ νὰ θαυμάσωμεν ἀπ᾽ ἑτι τὸ πανόραμα ἐκεῖνο, τὸ ἀπαράμιλλον καὶ ἀνέξοδον, ὅπερ ὁμῶς τόσον παραμελοῦσιν οἱ νεώτεροι Ἀθηναῖοι, ἐξετυλίσσετο αἰωνίως νεάζουσα καὶ αἰωνίως γοητευτικὴ ἡ σκηνογραφία, ἥς τὸ κάλλος δὲν δύνανται νὰ βλάψωσιν αἱ χεῖρες τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν χρόνων αἱ περιπέτειαι. Ἐδυνεὶ ὁ ἥλιος ἐν τῷ μέσῳ χρυσοπαρύφων συννέφων, ἐκυάνιζεν ἀπώτατα ἡ θάλασσα τοῦ Σαρωνικοῦ, διεγράφοντο θαυμασίως λεπτὰ αἱ γραμμὴ τῶν ὀρέων καὶ τὸ γλυκερὸν ἰσθμινὸν χρῶμα τὸ ὁποῖον εἶνε ἡ τελευταία ἀπόχρωσις τῆς ἐξαισίτου ἐναλλαγῆς τῶν χρωμάτων τοῦ ἀττικοῦ ὀρίζοντος κατὰ τὴν ὥραν τῆς δύσεως, ἔδωκεν ἐλαφρῶς τὰς κλιτῆς τῶν ἐξετείνετο ἀτέρμων ὁ ἐλαιὼν καὶ ἀπὸ τοῦ μέσου τῆς συμπυκνῆς αὐτοῦ ἀμαυρότητος ἀνέθρωςκεν ὁ λευκὸς καπνὸς τῶν σιδηροδρομικῶν ἀμαξοστοιχιῶν συνενοούμενος μὲ τὸν ἀόριστον ἤδη πέπλον τῆς ἐσπερινῆς ὁμίχλης.

Ἄλλ' ἀπὸ τῆς γοητείας τοῦ θαύματος ἐκεῖνου ἀπέσπασαν ἡμᾶς παραδόξοι κρότοι. Ἀντὶ τῆς συνήθους ἐρημίας καὶ ἱερᾶς γαλήνης, ἐπεκράτει ἐπὶ τοῦ βράχου κίνησις καὶ ταραχὴ ἐκτακτος. Σμῆνος ἐργατῶν μὲ πτύα καὶ ἀξίνας ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν ἐνὸς ἀρχιτέκτονος εἰργάζετο δραστηρίως καταρρίπτον καὶ καταστρέφον. Οἱ λίθοι ἐκυλίσαντο, τὰ κονιάματα κατέρρεον καὶ πυκνὸς ἀνῆρχετο ὁ κονιορτὸς ἀπὸ τοῦ ἀμόρφου σωροῦ τῶν ἐρειπίων ἅτινα ἐφκίοντο οἶοναί ἐκπληττόμενα, διότι ἐδείκνυν ἐπὶ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας τὴν ἀκανόνιστον γυμνότητά των μετὰ τόσων αἰώνων συναρμογῆν. Πρὸς στιγμὴν ἐνομίσσαμεν, ὅτι οἱ Πέρσαι τοῦ Εἰρξοῦ ἀπαρτήρητοι καὶ πεποιθότες ἐπὶ τὴν ἀμεριμνησίαν τῶν ἀρχῶν τοῦ Κράτους ἀπεβίβασθησαν εἰς παραλίαν τινὰ τῆς Ἀττικῆς καὶ ἐκεῖθεν ἐπέδραμον καὶ ἐξεπόρθησαν τὴν Ἀκρόπολιν ἐκδικούμενοι τὴν παλαιὰν ἡτταν, ὅτι οἱ Ῥωμαῖοι λεγεῶνες τοῦ Σύλλα κατηδάφιζον τὸ σεμνὸν ἔρεισμα διὰ νὰ μὴ εὐρίσκωσι πλέον ἐπ' αὐτοῦ καταφύγιον οἱ ἐξανιστάμενοι Γραικύλοι, ἢ τὸ πιθανώτερον, ὅτι σπεῖρα ἀρχαιοκαπήλων ἐρεθισθέντων ἐκ τῆς ἐγερθείσης κατακραυγῆς ἐλεηλάτει φανερά τ' ἀπομείναντα ἐκ τῆς διαρπαγῆς κειμήλια. Ἄλλ' ὅχι ἀπλούστατα καὶ ἀπαθέστατα τῇ διαταγῇ τῆς προϊσταμένης ἀρχῆς κατηδάφιζοντο τὰ τεῖχη τῆς Ἀκροπόλεως!

Εἶνε ἀληθές, ὅτι πρὸ καιροῦ ἐγένετο λόγος περὶ τούτου εἰς τὰς ἐφημερίδας· ἀλλ' ἐγράφη τότε ἀορίστως τὸ τοιοῦτο ὡς σκέψις, ὡς σχέδιον, οὐχὶ ὡς ἀπόφασις μέλλουσα μετὰ τόσης ἀξιοθρηνήτου σπουδῆς νὰ πραγματοποιηθῇ, τὰ δ' ἐπελθόντα ἐν τῷ μεταξὺ σοβαρὰ γεγονότα παρεμέρισαν τὸ ζήτημα τοῦτο καὶ δὲν ἐπέτρεψαν νὰ ἐξετασθῇ ὑφ' ὅλας τὰς δεούσας ἐπόψεις. Δικαία λοιπὸν ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς μας καὶ ἡ ἐκπληξίς, τὴν ὁποίαν δὲν ἀμφισβάλλομεν, ὅτι θὰ αἰσθανθῇ τὸ κοινόν, μανθάνον παρ' ἡμῶν τὴν τελευμένην πρᾶξιν, ἥτις φέρει ὅλα τὰ στοιχεῖα τοῦ ἀνοσιουργήματος.

Πῶς λαμβάνεται τοιαύτη ἀπόφασις μὲ τοιαύτην ἐλαφρότητα, καὶ πῶς ἐπιτελεῖται μὲ τοιαύτην σπουδὴν σχεδὸν ἐγκληματικὴν, προκειμένου περὶ τοῦ τιμαλφεστάτου καὶ ἱερωτάτου τῶν μνημείων τῆς ἀρχαιότητος; Τίνες συνεζήτησαν καὶ τίνες ἀπεφάνθησαν, ὅτι πρέπει νὰ καταρριφθῶσι τὰ τεῖχη τῆς Ἀκροπόλεως; Τίς εἶνε ὁ μέος αὐτὸς Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ, ὅστις θέλει νὰ τὰ κρημνίσῃ διὰ ν' ἀκουσθῇ διάτορος ἀνὰ τὰ πέρατα τοῦ κόσμου ἡ σάλπιγξ

τῆς φήμης τῆς σοφίας του καὶ τῆς ὑπερόχου καλκισθῆσας του. Ἐζητήθη ἀρὰ γε ἡ γνώμη τῶν σοφῶν τῆς Δύσεως, ἡ γνώμη τῶν ἐξόχων καλλιτεχνῶν τῆς Ἑσπερίας, περὶ τοῦ ἂν ὁ ἀκρωτηριασμὸς αὐτὸς τῆς Ἀκροπόλεως συμφέρῃ τῇ ἐπιστήμῃ καὶ τῇ τέχνῃ; Διότι ἡ Ἀκρόπολις, ἂν ἀνήκῃ ὀλιγῶς εἰς ἡμᾶς, ἀνήκει ἠθικῶς εἰς ὅλον τὸν πεπολιτισμένον κόσμον, ὅστις ἀπὸ τοῦ βράχου αὐτοῦ ὡς ἀπὸ τοῦ Σινῶ ἐδέχθη τὸ φῶς καὶ παρέλαβε τοὺς νόμους τοῦ αἰδίου καλοῦ. Νὰ κατεπέσσωσι τὰ τεῖχη! ἀλλὰ διατί; Τίς ἡ ἐπείγουσα ἀνάγκη, ἥτις μᾶς βιάζει νὰ προβῶμεν εἰς τὸ τοιοῦτο πρᾶξιμόπημα; Διότι εἶνε βαρβαρικὰ καὶ μεταγενεστερὰς ἐποχῆς; ἀλλ' ἀρὰ γε τὴν ἱστορίαν ἀποκαθίρει καὶ καταμερίζει τὸ πτύον καὶ ἡ σκαπάνη; Ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ἐντὸς τῶν ἐρειπίων αὐτῆς συμπλέκεται καὶ συνταυτίζεται ἱστορικὰ πολλῶν αἰώνων, περιπέτειαι ἐποχῆς μακρᾶς, διηκούσης ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Περικλέους μέχρι τῶν ἡμερῶν τῶν ἀρχαιοκαπήλων. Ἐκαστος αἰὼν ἀρῆκεν ἐπ' αὐτῆς τὰς ἀνερνήσεις του, ὅτε μὲν ὑψηλὰς, ὅτε δὲ θλιβεράς, ἀλλὰ πάσας ἀναποσπάστως συννηνωμένως μὲ τὰς τύχας τοῦ ἔθνους. Ἡ ἀρχαιότης ἔχει ἐκεῖ ἐπάνω τὸν Φειδίαν, ἡ περηκμηκυῖα καὶ δούλη Ἑλλάς ἔχει τὸν Ἀθηναῖον, ὁ χριστιανικὸς ἑλληνισμὸς τοῦ Βυζαντίου ἔχει τὰς ἐν τῷ Παρθενῶνι ἀγιογραφίας, ὁ μεσαιὼν ἔχει τὰ ἐνδικιτήματα τῶν δουκῶν τῶν Ἀθηνῶν, οἱ νεώτεροι χρόνοι ἔχουν τὰ ἐκ τῆς βόμβας τοῦ Μοροζίνη ἀπκίσια συντρίμματα, ἡ τουρκικὴ δυναστεία ἔχει τὰς ὀθωμανικὰς ἐπιγραφὰς τῆς, τὰ ἔτη τῆς ἐπικρατοῦσας ἔχουν τὸν Ὀδυσσεύς Ἀνδρουτσον καὶ τὸν Γκούρην καὶ τὴν ταφεῖσαν πανοικεὶ οἰκογένειάν του ὑπὸ τὴν στέγην τοῦ Ἐριχθεῖου. Πῶς θὰ καταμερισθῶσι καὶ θὰ ταξινομηθῶσιν οἱ λίθοι διὰ νὰ διευκρινιζῆται πού λήγει ἡ μία ἐποχὴ καὶ πόθεν ἀρχεῖται ἡ ἄλλη; Οἱ κατεδαφιζόμενοι θόλοι δὲν εἶνε μαρτύριον μιᾶς ἐποχῆς; Ὅπισθεν τῶν κατεπιπτόντων εἰς κόνιν τειχῶν αὐτῶν δὲν ἐβρόντησαν τὰ κρυφύλια τῶν στρατιωτῶν τοῦ Ὀδυσσεῦς καὶ τὰ ὅπλα τῶν τακτικῶν τοῦ Φαβιέρου δεκατίζοντα τοὺς Ἀλβανοὺς τοῦ Ρεσίτ; Δὲν εἶνε τάχα καὶ αὐτὸ σελὶς τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν ἱστορίας καὶ σελὶς ἐνδοξος;

Καὶ εἰπετα τάχα τί θὰ προῦψῃ ἂν κατερριφθῶσι τὰ τεῖχη καὶ φανῇ γυμνὸς καὶ περίοπτος ὁ βράχος τῆς Ἀκροπόλεως; Θὰ φανῇ ἀκέραιος ὁ Παρθενῶν καὶ σὼα τὰ Προπύλαια, καὶ πλήρης νέας ζωῆς αἱ ἡκρωτηριασμέναι Καρυάτιδες, θὰ φαίνεται ἀστραπηδόλον εἰς τοὺς ἀπὸ τοῦ Σουνίου πλέοντας τὸ δόρυ τῆς Προμάχου; Θ' ἀναζήσῃ ἐν ἐνὶ λόγῳ ἡ Ἀκρόπολις τῆς ἐποχῆς τοῦ Περικλέους; Ὅχι! θὰ φαίνεται τὸ παρὰ τὸν Παρθενῶνα τόσον φιλοκάλως ἀνεγερθὲν μουσεῖον καὶ τὰ κατεσκληρότα φάσματα τῶν Ἀπομάχων περιερχόμενα μετὰ κόπου καὶ ἐπιτηροῦντα τοὺς φιλορχαίους καὶ ἡ σοφία τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας περιπλανωμένη ἐπὶ τῶν ἐρειπίων, ὅπως ἡ δόξα ἐπὶ τῶν Ψαρῶν. Ἄν θέλουν ν' ἀποχωρίσωσι τὴν ἀρχαιότητα διὰ νὰ προσηλωθῇ εἰς ταύτην καὶ μόνην ὁ νοῦς τοῦ ἐπισκέπτου, δὲν ἔχουσιν ἀνάγκην νὰ προβῶσιν εἰς δαπανηρὰς καὶ βανδαλικὰς κατεδαφίσεις. Τὸ πνεῦμα παντὸς ἀνθρώπου ἀνερχομένου τὸ ἐνδοξὸν ἐκεῖνο ὕψωμα ἢ βλέποντος αὐτὸ μακρόθεν πρῶτον περὶ τὴν σεμνὴν καὶ μεγαλουργὸν ἀρχαιότητά στρέφεται καὶ πρὸς αὐτὴν πρῶτην προσφέρει τὸν φόρον τοῦ θαυμασμοῦ καὶ τῆς λατρείας του.

Ὅπως τὴν ἐκληροδότησεν ἡμῖν ὁ χρόνος, μὲ τὴν ἐξαισίον ἐκείνην ἀπόχρωσιν τῶν λίθων τῆς, ἣν οὐδεὶς χρωστήρ δύναται πιστῶς ν' ἀποδώσῃ, μὲ τ' ἄλλεπάλληλα

στρώματα, οὕτως εἶπεν, τῶν ἱστορικῶν τῆς ἀναμνήσεων, μὲ τὸν φυρμὸν ἐκείνον τὸν ἀλλόκοτον τῶν ἐπιπροσθέτων εὐτελῶν κτιρίων ἀπέναντι τῶν ἐξοχωτάτων μνημείων τῆς ἀνθρωπίνης τέχνης, φυρμὸν μαρτυροῦντα ὅμως εὐγλωτ-
τως τὰς ἀλγεῖνὰς περιπετείας τοῦ ἔθνους καὶ τῶν προ-
γονικῶν αὐτοῦ κειμηλίων, ὅπως τὴν ἀπεικόνισεν ἀνέκθην
ἡ τέχνη ἐν ἐλαιογραφίαις, ὕδατογραφίαις, λιθογραφίαις,
φωτογραφίαις, ὅπως τὴν γνωρίζει δι' αὐτῶν πᾶσα ἡ οἰ-
κουμένη, τοιαύτη πρέπει νὰ μείνῃ ἡ Ἀκρόπολις. Ἡ τοῦ-
λάχιστον πᾶσα ἀπόφασις περὶ μεταβολῆς αὐτῆς καὶ τοι-
αύτης μάλιστα οὐσιώδους δὲν πρέπει νὰ προέλθῃ ἀπὸ τὴν
ἰδιοτροπίαν ἢ τὴν φαντασιοπληξίαν ἐνὸς Ὑπουργοῦ ἢ
ἐνὸς ὑπαλλήλου. Πρέπει νὰ προηγηθῇ ἡ ἔγκρισις εἰδημό-
νων, ἡ ἐπικύρωσις τῶν καλλιτεχνῶν, οὐδὲ πρέπει νὰ πα-
ραβλεφθῇ ἡ συναίνεσις τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων, φρονοῦ-
μεν, ὅστις εἶνε ὁ φυσικὸς θεματοφύλαξ τοῦ σεπτοῦ μνη-
μείου. Τὸ ὅτι προηγήθη ἐν σφάλμα καὶ ἐκρημνίσθη ἄλλοτε
ὁ ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως Ἑνετικὸς πύργος, χωρὶς κανὲν πρα-
κτικὸν ὄφελος, δὲν εἶνε λόγος ἀποχρῶν, ὅπως διαπραχθῇ
νῦν καὶ δεύτερον σφάλμα σοβαρώτερον. Τὰς λέξεις ταύτας
ἐχαράξαμεν μὲ ἀληθῆ πόνον ψυχῆς, ἔχομεν δὲ τὴν πεποι-
θησιν, ὅτι ἡ γνώμη μας θὰ εὖρῃ τὴν προσήκουσαν ὑπο-
στήριξιν παρὰ πᾶσιν τοῖς ἐνδιαφερομένοις ὑπὲρ τῶν ἱστο-
ρικῶν μνημείων καὶ τρέφουσιν ἀληθῆ πρὸς τὴν τέχνην ἀ-
γάπην.

Ἡρώδης ὁ Ἀττικὸς

ΤΟ ΧΑΝΙ ΤΗΣ ΓΡΑΒΙΑΣ

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἀπεδόθη εἰς τὸ Χάνι τῆς
Γραβίας ἐπισήμως ἡ πρὸ πολλοῦ ὀφειλομένη αὐτῷ τιμὴ
καὶ τοῦτο χάρις εἰς τὴν πρωτοβουλίαν τοῦ κ. Κυργου-
σίου. Ὅταν ἔρριψε τὴν ιδέαν τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ μνη-
μείου ὅλοι εἶπον «γάνει τὸν καιρὸν τοῦ ἀδίκως». Πόσον
ὅμως εἶχον ἄδικον!

Ὡς ἦτο ἐπόμενον καὶ αὐτὴ ἡ Ἑθνικὴ ἐορτὴ μικρὸν
ἐδέησε νὰ λάβῃ πολιτικὸν χαρακτήρα. Δὲν ἔλειψαν βε-
βαίως καὶ αἱ διαδηλώσεις ὑπὲρ τῆς Κυβερνήσεως καὶ ὑπὲρ
τῆς Ἀντιπολιτεύσεως. Ἀτυχῶς δὲν εἴμεθα παρόντες διὰ
νὰ πεισθῶμεν περὶ τῶν κυβερνητικῶν ἢ ἀντιπολιτευομένων
αἰσθημάτων τοῦ τόπου ἐκείνου, ἀλλὰ καὶ δὲν πιστεύομεν,
ὅτι εἰς Δαδί ὁ κ. Βουλπιώτης ἐνεθουσίχαι τὰ πλήθη διὰ
φλογερὰ ἀγορεύσεως, ὡς ἐγράφη, διότι ἐν τοιαύτῃ περι-
πτώσει θὰ ἦνκαπε τὸ Δαδί καὶ θὰ εἴχομεν ἀναπόφευκτον
πυρκαϊάν, πρᾶγμα τὸ ὅποῖον ἠδύνετο νὰ ἀναγκάσῃ πρὸς
παρέμβασιν τὸν πκρόντα ἐκεῖ εἰσχυγγελέκ κ. Καρτζῆν.

Εὐτυχῶς κατὰ τὴν ἐορτὴν μόνον πέντε ὠμίλησαν ἀπαγ-
γείλαντες 2 1/2 λόγους, διότι οὐδεὶς ἀπήγγειλεν ὁλόκλη-
ρον τὸν λόγον του. Βλέπων τις τὸν κ. Δηληγιάννην καὶ
τινας ἄλλους ἔλεγε :

— Περίεργον! νὰ ἔχωμεν τόσον ὀλίγους λόγους ἐνῶ
εἶνε ἐδῶ τόσοι ἄνδρες λογάδες!

Ὁ κ. Δηληγιάννης βεβαίως θὰ ἐπέστρεψε κατενθουσια-
σμένος. Ἦκουσε τὰ βαρβαρόφωνα ὅργανα καὶ οὐ μόνον

τοῦτο ἀλλ' εἶδε καὶ τὸν Βασιλέα νὰ κολλᾷ ἐπὶ τοῦ μετώ-
που τῶν παικτῶν τῶν βαρβαρόφωνων τούτων ὀργάνων
χρυσᾷ νομίσματα. Τοῦτο τί ἄλλο σημαίνει ἢ ὅτι ἐπιδόκι-
μᾶται ἡ πολιτικὴ τῆς 7^{ης} Ἀπριλίου;

Περίεργος μὲς ἐφάνη ὁ τρόπος δι' οὗ περιεγράφῃ ὑπὸ
τοῦ κ. Δηληγιάννη εἰς τὴν «Πρωίαν» ἡ ἐορτὴ ἀδικόπως
ἐγράφετο : «τὸ Χάνι μας εἶνε θέσις . . .» «τὸ Χάνι μας
ἐφκινετο . . .»

Εἰς ἀναγνώστης :

Μὰ τί διάβολο! Γιὰ τὸ Χάνι τῆς Γραβίας πρόκειται
ἢ γιὰ τὸ Χάνι τοῦ Ντεληγιάννη;

Τσοπανάιος

Η ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΙΑ ΕΚΛΟΓΗ

Ἐξοκώτατο Καρίλαο Τρικούπη Πρωτοπουργὸ Ἑλλάδος.

Ἐκλογὴ μεκλογὴ ἄκουγα, ἄμμα τί πρᾶμμα εἶνε ντὲν ἤξερα . . .
Τρία χρόνια τώρα Λάρισα κάτιστα, χαλβάδες πούλαγα, γρόσια κα-
ζάντησα, ἄφεριμ! νοικοκ'ρη ἄνθρωπο εἶμαι, ἰστέ ψηφοφόρο ἔγαινα,
ντημάτη, ἔερσελαμ! Ἰψήφο μου τάντα ντοβλέτι ἔντινα. Ἀστρονόμο
ἔλεγε, νομάρχη ἔλεγε, τζάνουμ, ντόσε ἰψήφο σου ἐκεῖ, ἐγὼ ἔντινα
ἄνθρωπο καλὸ εἶμαι, ἀγαπῶ ντοβλέτι! πῆσις μῖσις, ντωροτοκία μω-
ροντοκία, ἐγὼ χαμπάρι ντὲν εἶνα. Ἀστεριάντη παπποῦ πέτανε, ἀρ-
τίκ Θεὸς χωρίστου, καλὸ ἄνθρωπο ἦτανε! ἀντιπολιτευόμενο ἦτανε,
γιόδαμ ἰψήφο τὰ τοῦ ἔντινα. Τώρα ἰστέ τί τὰ κάνουμε; Κουμπάρο
μου Χατζῆ Βασίλη λέει τώρα Λογιώτατο βγάλουμε βουλευτὴ!
Βάι, βάι! εἶπα ἐγὼ, κιοπόγλο κιοπέκ, Λογιώτατο ἄνθρωπο πῶς νὰ
βγάλωμε γιά; Λογιώτατο σασκίνη ἄνθρωπο εἶνε. Βαβυλωνία ντὲν
ντιάσασε; λέει λόγια φιλὸν φαλάν. Ἀρτίκ πάει πλειά, Χατζῆ Βα-
σίλη λέει. Ντοβλέτι τέλει Λογιώτατο! Εἶπα ἐγὼ, τὰ γράψω πρω-
τοπουργό, ἀναφορά τὰ κάνω, Ντοβλέτι τὰ ρωτήσω, μπακαλοῦμ.

Κύριε Πρωτοπουργέ, πόδια σου νὰ φιλήσω, χέρια σου νὰ φιλήσω,
ἰσκυλὶ σου νὰ γενῶ, Λογιώτατο ἄνθρωπο τί τέλεις; Μῆτε κρίσι μῆτε
ἰλάρι ντὲν ἔκει! Λογιώτατο πάει Βουλὴ μέσα ὀλοῦρμε; Ἑλληνικά
τὰ μιλάει, κανεῖς ντὲν κοταλαδαίνει χ'ίτζ. Ἰστέφανο Ξένο ντὲν εἶν-
τες, γράφει ριζήνωρ, μηξήνωρ ἄμμα τί πρᾶμμα λέει ντὲν ἤξέρει κι'
αὐτὸς γιά; Λογιώτατος ἔκει Πανεπιστήμιο πρόκοφε ντέ! ἄμμα
Βουλὴ μέσα σάν ἔκει, λοῦς κοπῆς πρᾶμματα τὰ γαίνουν.

Κύριε Πρωτοπουργέ, Λογιώτατο ἄφησε! γιὰτὸ ἄνθρωπο εἶνε,
ντουλειά του κάνει, γρόσια στὸ κεμέρι του ἔκει. Χ'ίτζ ὀλμάσα ἄλλο
ἄνθρωπο δὲν θρέτηκε; Ἐπειτα Λογιώτατο γιὰτὸ, ἰωργιάντη γιὰ-
τὸ, ντόο γιὰτὸ σάν μαλλώσου, πεταίνει τὸ ἄρρωστο, Τεσσαλία
ἀρτίκ χάτηκε! Κύριε Πρωτοπουργέ, κάμε ἰνσάφι! Ἀστεριάντη
παπποῦ — καλὸ ἄνθρωπο ἦτανε. Τεὸς χωρίστου! — Ντεληγιάννη
κόμμα ἦτανε, Ντεληγιάννη φουκαρᾶ ἄνθρωπο εἶνε, κεσάτια πολλὰ
ἔκει. Σύλλογο Μύλλογο ἰψήφησε, πάει! κόμμα του ἀκρίντα ἔπασε
ζάβαλη. Ἄιντε ἄφησε νὰ πάρῃ ἕνα, τζάνουμ ἰψυχικό τὰ κάνης!

Κύριε Πρωτοπουργέ, πόδια σου νὰ φιλήσω, χέρια σου νὰ φιλήσω
ἄντα, ἄφησε Λογιώτατο, ὅποιο τέλουμ' ἐμεῖς βγάζομε. Γιούτς μπελᾶ
Λογιώτατο ντὲν βγαίνει. Ντοβλέτι τὰ ντωπιαστή. Ντεληγιάννη σα-
ματὰ τὰ κάνῃ ἄρτρα, μάρτρα γράφει «Πρωίαν» πῶς ὁ τόπος ἰστέ
Ντεληγιάννη τέλει, σαστισμένο ἄνθρωπο εἶνε, λόκο λαπαντζῆ.

Κύριε Πρωτοπουργέ, ἄκουσε ἀναφορά! καρτιά μου αὐτὸ ὤρεψε!
Ἐγὼ χαλβατζῆ ἄνθρωπο εἶμαι ἄμμα τὸ χρέος μου τὸ ἤξέρω καὶ
ἰστέλνο μαζί πεσκέσι ἕνα κουτί χαλβά νὰ τὸ φάτε μαζί μὲ τὸ
κύριον Λομπάρντο.

ΧΑΙΖΗ ΓΡΗΓΟΡΗΣ ΚΑΪΣΕΡΛΗΣ

ντοβλός σας

Διὰ τὸ ἀκριβές

ΣΤΡΕΨΙΔΟΗΣ